

[Bertel Dahlgaard.]

et nøgternt Billede af Danmarks økonomiske Stilling i Dag. Jeg er meget bange for, at Regeringen alt for hurtigt af Omstændighederne kan blive tvunget dertil. Jeg vil endnu engang sige til Regeringen: Kom til Rigsdagen i Tide, selv om det maa ske inden 1. Oktober. Ansvar for, at det ikke sker, kan komme til at hvile tungt paa Regeringen.

Jeg har endelig et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Anledning af hans Udtalelser om det sydslesvigske Spørgsmaal. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, sagde han, at de Partier, der her i Tinget staar bag den danske Note af 19. Oktober 1946, ikke kunde holde sammen og heller ikke kunde gaa fra hinanden. I det sidste har det ærede Medlem Ret. Jeg tror i det hele taget, at det er vigtigt, at det siges til Befolkningen i dette Øjeblik, at Sandheden i denne Sag er, at ingen af Partierne, selv om de havde Magt dertil, i Dag tør udsætte Danmark for den umaadelige Risiko i kommende Tider ved nu at gaa ind paa en Politik, der har Ejdergrænsen som Maal. Der er sket det ulykkelige, at straks efter Kapitulationen startede uansvarlige Kredse herhjemme en yderliggaaende nationalistisk Agitation. Den udgik fra nogenlunde de samme og tilsvarende Kredse, som i 1920 ved Grænsedragningen nær havde faaet bragt Danmark i Ulykke. Det er Kredse, som ingen under almindelige Forhold yder væsentlig Tillid i offentlige Spørgsmaal. Dele af disse Kredse er de samme, som i 30erne kælede for de anti-parlamentariske Stemninger, som havde rejst sig herhjemme. Nogle af Navnene tilhører Kredsen fra 1940, der gik til Kongen for at fremkalde et Regeringsskifte uden om Rigsdagen. Nu efter Kapitulationen fandt disse Kredse i Grænsespørgsmaalet et nyt Felt for deres Virksomhed, og de havde den Chance at kunne tale til de stærke Følelser, stærke Følelser, som er forstaaelige og berettigede, men som kan være saa farlige for vort Fædreland, saafremt de ikke er under Kontrol af den Fornuft, som til syvende og sidst maa skønne over, hvilke Handlinger der bedst skærmer Danmark mod Undergang under Historiens Omskiftelser. Der var ogsaa politiske Kredse paa Rigsdagen, som ikke kunde modstaa disse

stærke Følelser og Stemninger, som ikke havde Lyst til at gaa imod Strømmen, selv om den Strøm førte hen, hvor man aldrig selv havde tænkt at bevæge sig.

Derved opstod megen Uklarhed, og mange i Landet fik efterhaanden Indtryk af, at der i Rigsdagen herskede en stærk Splittelse, et langt stærkere Indtryk end der svarede til de faktiske Forhold. Men tilbage blev den Kendsgerning, at man aldrig, naar man herinde stod over for Ansvar, turde gaa ind for de Synspunkter, som Agitationen ude i Landet arbejdede med. Det tør man ikke paa Grund af selve Indholdet af de Krav, Agitationen stiller. Det tør man heller ikke gøre af Hensyn til de danske Sydslesvigere, fordi man ved, at dersom det danske Folk ikke staar samlet om Bestræbelserne for at sikre de danske Sydslesvigere og det nationale Arbejde i den kommende Tid, vil det være til den største Ulykke for vore Landsmænd dernede. Det er den samme Tanke, en Mand som Rektor Johansen i Sydslesvig har givet Udtryk for i den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller omtalte. Derfor er det, man ikke kan gaa fra hinanden, og derfor er det, vi alle maa føle det som en national Pligt at bidrage til, at der ikke sker den dybe Spaltning i det danske Folk, som vil bringe Ulykke for alle. Dette Forhold holder manges Haand tilbage i alle Partier, naar provokerende Taler holdes. Det tjener enhver i ansvarlig Stilling til ringe Ære at benytte sig heraf til at bruge særlig tapre Ord, naar der dog ingen Realiteter staar bag dem.

Paul Holt: Jeg takker den højtærede Statsminister for det fyldige Svar, han gav paa en af de Bemærkninger, jeg kom med i mit Indlæg. Det drejer sig om Regeringens Stilling til Forslaget om Udbyttebegrænsning. Den højtærede Statsminister mente, at jeg under Fremførelsen af dette Spørgsmaal havde gjort mig skyldig i noget urigtigt, fordi jeg tilsyneladende gennem mine Ord vilde indskyde et bestemt Motiv af ringere Karakter. Det har ikke været min Hensigt at rette en saadan Beskyldning mod den højtærede Statsminister og hans Kolleger. Jeg har derimod ment, at vi over for dette Lovforslag maatte tage noget i Betragtning, der forekommer mig